

Truyện ngắn
Phạm Thành Châu

Hoạn Thư

Tập Sự

Tứ nghiện thuốc lá, bỏ được ít lâu, lại hút tiếp. Lan bực lắm thường bảo “Anh chỉ được chọn một thôi, hoặc em hoặc thuốc lá”, Tứ thề thốt, nêu quyết tâm coi bộ hăng hái lắm, được ít lâu, sau bữa ăn, Tứ biến đầu mất. Lan mở cửa đi tìm, thấy Tứ ngồi trước thêm phì phà điếu thuốc . . . Tứ hít một hơi thuốc, thở khói ra, ngón trở gõ gõ trên điếu thuốc, mắt như đăm chiêu mơ màng . . . Lan đâm bực:

- “Chà sướng quá há!. Trốn ra ngoài hút thuốc. Ôm gói thuốc đi luôn đi, đừng vô nhà nữa nghe!”.

Tứ nhe răng cười:

- Anh sẽ súc miệng, đánh răng cho hết hôi, em ngồi xuống đây với anh. Em mà nghiện thuốc, em mới thấy được cái thú hút thuốc.

- Thôi đủ rồi, có vút điếu thuốc đi không, hay là tôi khóa cửa lại?.

Tứ hít một hơi dài rồi mới chịu díp dép lên điếu thuốc.

Chuyện Lan nổi cơn ghen sau đây cũng vì Tứ ra ngoài sân hút thuốc.

Một tối thứ bảy, vợ chồng đi dự đám cưới của một người đồng hương tại một nhà hàng. Đúng theo “truyền thống” trong lúc thực khách thưởng thức các món ăn thì cô dâu, chú rể và phái đoàn hai họ đến từng bàn tiệc ngỏ lời cảm ơn “tám thanh tình đã bỏ chút thì giờ quý báu. . .” Rồi đại diện bàn tiệc sẽ đứng lên đáp từ, xong trao những phong bì tiền lì xì.

Khi sắp đến bàn của vợ chồng Lan thì Tứ bỏ ra ngoài hút thuốc, Lan dặn với theo:

-“Lẹ lên nghe, sắp đến bàn mình rồi.”

Lan muốn khi cô dâu, chú rể đứng chụp hình kỷ niệm phải có Tứ ngồi bên cạnh cô. Vậy mà chờ mãi, cô dâu chú rể đã qua bàn khác vẫn không thấy Tứ vào. Lan bực mình đứng dậy đi tìm. Vừa bước ra khỏi cửa nhà hàng, Lan bỗng khựng lại nép người vào tường. Tứ đang nói chuyện với một cô gái trước một cửa tiệm bên cạnh. Tuy không xa lắm, nhưng Lan không nhìn rõ được cô gái vì cả hai đứng khuất ánh đèn dưới mái hiên. Lan thấy họ coi bộ vui vẻ, thân thiết lắm. Cô gái nói gì đó, Tứ đáp lại, rồi cả hai cười phá lên, cô ta còn đập tay vào người Tứ nữa. Lan như chết sững, tim đập thình thịch, người run lên. Cô muốn ra chỗ hai người, nhưng không hiểu sao chân tay không cử động được. Lối đập tay vào người Tứ của cô gái và cách nói chuyện tự nhiên vui vẻ đó chứng tỏ hai người quen biết, thân thương nhau coi bộ hơn cả Lan với Tứ nữa. Cô gái mở bóp, đưa Tứ tờ giấy nhỏ, Tứ nhanh nhẹn xé đôi tờ giấy viết gì đấy và trả lại cô ta nửa tờ, nửa kia bỏ vào bóp. Rồi Tứ ném điếu thuốc xuống đất và dí nát nó. Lan hiểu rằng Tứ sắp quay vào, cô vội vã trở vào nhà hàng, cố giữ vẻ bình tĩnh. Chờ một lúc, vẫn không thấy Tứ đâu, cô lại định ra tìm thì thấy Tứ đang cụng ly với mấy người bạn ở bàn phía xa kia. Cô muốn gọi Tứ để hỏi cho ra lẽ nhưng chợt nghĩ lại làm gì Tứ cũng bảo đó là người bạn cùng sở hay gì gì đó và chắc chắn sẽ có một câu:

- “Đừng nghĩ bậy bạ, người ta có chồng rồi, anh chỉ là người quen thôi”.

Nếu nghe thế chắc chắn Lan sẽ nổi giận ngay:

- “Quen, quen mà vỗ vai, vỗ vế, giống như mấy con đĩ . . .”

Lan biết hễ nổi nóng lên là cô không chịu giữ ý gì cả, và như thế mọi người trong tiệc cưới sẽ chú ý đến ngay. Lan nghĩ “Ai lại nổi ghen trước mặt người khác, người ta đồn đãi nhau xấu hổ chết, người bản lĩnh phải che dấu ý nghĩ . . .”

mà nếu “hắn” trả lời như thế thì mình cũng chịu, giỏi lắm lâu lâu mấy câu, rồi hấn nịnh nịnh, cười cười là mình quên ngay như mấy lần trước, mà lại chẳng khác gì báo động “tụi hấn” sẽ dè dặt kín đáo hơn”. Cho nên Lan quyết định làm như không biết gì hết. Lúc Tứ trở về chỗ ngồi, nghe nồng nặc mùi rượu, cô lại nghĩ

“Chà, uống mừng tái ngộ cố nhân đây!”

Lan thấy tức đến nghẹt thở nhưng cố nén giận:

- “Say quá rồi, thôi, về sớm!” Tứ lè nhè gì đấy, cô không thèm nghe, đứng dậy xin lỗi những người cùng bàn. Cô biết Tứ say, nếu lái xe mà cảnh sát hỏi thăm sức khỏe thì rắc rối to ngay, nhưng nàng làm thình, để mặc “Trước giờ đâu có uống đến say tí bở như thế, phải có lý do, đó là gặp con nhỏ kia, vui quá nên tự thưởng cho mình mấy ly chứ gì, lẳng nhăng đi, gặp chuyện thì ráng chịu, đáng kiếp!”

Lúc về nhà, đáng lẽ như thói quen Lan phải ôm chồng mới ngủ được, lần này cô nằm xây mặt vào sát vách yên lặng.

Tứ kéo tay, cô cương lại, cô muốn nói mấy câu cho hả giận nhưng nhớ lại là cần giữ bí mật nên chỉ bảo:

- “Hôi quá, tránh ra!”

Tứ thấy bất thường nên hỏi:

-“Có chuyện gì vậy?”

Cô trả lời:

-“Đau đầu quá, để tôi yên.”

Thực sự Lan muốn bế cái đầu khi tưởng tượng lại cảnh lúc này, tưởng tượng sau này hai đứa lên lút hồ hện, đưa nhau đi nhà hàng, cinê, có khi đi phòng ngủ nữa. Lan chỉ muốn hét to lên “Đồ phản bội!”, muốn đấm, muốn ngắt véo Tứ cho hả giận nhưng vì mưu kế nên đành yên lặng. Cô cứ thao thức mãi, trong khi Tứ đã ngáy khò khò, Lan giận mình đại, tại sao không đến ngay lúc đó cho con nhỏ kia biết điều mà buông tha Tứ, hay ít ra cô sẽ làm bộ vui vẻ hỏi tên, hỏi chỗ ở, sở làm của con

kia để có thể theo dõi cho chính xác. Bây giờ thì mù tịt, hỏi hấn cũng vô ích, hấn sẽ nói láo ngay. À, hai đứa đã cho nhau số điện thoại rồi, như thế số điện thoại con nhỏ kia đang nằm trong bóp Tứ. Quần dài lúc này Tứ treo trong tủ áo quần, Lan quyết định sẽ lấy cái bóp trong túi quần Tứ, vào phòng vệ sinh, khóa cửa lại, mặc sức lục lọi. Nghĩ thế nên cô chồm dậy, định bước xuống giường, nhưng kẹt là phải làm sao bò qua người Tứ mà không đụng đến hấn. Tứ rất tỉnh ngủ, chỉ cần đụng nhẹ là hấn mở mắt ra ngay. Hai đầu giường thì kẹt cái vách và cái bàn. Lan nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng, Tứ vẫn ngáy đều, cô nhẹ nhàng lần xuống phía chân, cố chống hai tay, hai chân thật cao sao cho không đụng đến người Tứ, nhưng chợt Tứ ngừng ngáy, Lan thất vọng, có lẽ tà áo của cô đụng vào người Tứ. Đúng ra người say rượu thường ngủ li bì, giờ này có lẽ rượu không còn tác dụng nữa. Lan lại giận mình, biết vậy, lúc tối thay vì đi ngủ Lan làm bộ làm gì đấy, hễ nghe Tứ ngáy là lấy bóp Tứ ra kiểm tra. Giờ thì đã lỡ rồi, không thể đến mở tủ được, sợ Tứ biết, cô đành đi xuống bếp, mở tủ lạnh lấy nước uống. Lan làm thông thả cố kéo dài thời gian. Một lúc sau, cô nhẹ nhàng về phòng. Tứ đang ngáy, bỗng trở mình và không ngáy nữa, Lan đoán Tứ vẫn ngủ say, cô kéo nhẹ cánh cửa tủ. Bỗng cô nghĩ “Khi mình lấy bóp của hấn và tìm thấy số điện thoại hoặc địa chỉ con kia, mình phải chép ra và để lại chỗ cũ mới không bị nghi ngờ, vậy phải tìm một

cây bút và một mảnh giấy”. Nghĩ vậy, Lan tiến về phía chiếc bàn ở góc phòng. Cô nhớ có một cây bút để cạnh TV, nhưng ánh đèn đường chiếu qua cửa sổ không đủ sáng để cô phân biệt các vật trên bàn, Lan đành dùng tay mò mẫm, bỗng tay cô đụng cái ly, ngã nghe cạch một tiếng, cô giật mình đứng yên, sợ Tứ tỉnh dậy. Nhưng Tứ đã hỏi giọng tỉnh rụi:

-“Làm gì mà đứng lù lù như ma vậy?”

Lan tức quá trả lời:

-“Kệ chó tui” rồi cô vùng vằng leo lên giường, tiện chân cô đạp cho Tứ một đạp vào lưng nghe đánh hự một tiếng.

- “Làm gì zdậy?”

- “Ai vẽ!” “Vẽ gì?”

Đáng lẽ Lan bảo:

-“Ai vẽ theo con đi ngựa kia chi!” nhưng cô giữ kíp miệng. Nói vậy thì lộ bí mật hết còn gì.

-“Ngủ đi cứ lục đục hoài không cho người ta ngủ.”

Thì ra hình như Tứ biết tất cả những gì Lan làm từ nãy giờ. May mà cô chưa lấy được cái bóp nếu không Tứ sẽ biết được, “chúng nó” sẽ kín đáo hơn, khó mà phát giác được. Lan nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ, vậy là gần như trắng đêm cô không ngủ với bao ý nghĩ ngổn ngang. Lan phân vân không biết những người có chồng ngoại tình xử trí ra sao. Cô nhớ lúc nhỏ đọc báo, ở Sài Gòn có người tạt acít tình nhân của chồng. Cô tưởng tượng lúc bắt gặp “hai đứa” trong phòng ngủ, cô dám tạt acít cả hai lắm, nhưng ở Mỹ acít đâu để tìm. Hay là khi tìm được con kia, Lan sẽ nhẹ nhàng bảo:

-“Biết chuyện cô Cẩm Nhung, báo có đăng ở Sài Gòn trước đây không?”

Nếu nó không biết tất sẽ hỏi thẳng tình nhân. Lúc đó Tứ sẽ về tìm cách dọa nạt cho Lan không làm điều đó, thế là cô sẽ bảo Tứ:

- “Hỏi bà Phương bên Vancouver Canada đã làm gì biết không?”

Và Tứ sẽ nhớ lại chuyện báo đăng một người đàn bà Việt Nam ở Canada cắt chim chồng bỏ vô cầu tiêu giạt nước cho trôi mất tiêu, không hy vọng chấp vá gì được cả. Như thế Lan đã cảnh cáo cả hai. Nghĩ vậy Lan hơi yên tâm, nhưng lại tự nhủ, phải làm gấp, cho hai đứa xa nhau sớm, chứ để chúng hẹn hò, ôm nhau rồi thì khó mà dứt ra. Lối cho nhau số điện thoại như thế chứng tỏ chúng nó đã lâu không gặp nhau. Tình cũ không rủ cũng đến, lúc tái ngộ sẽ mùi dữ. Nghĩ đến đó trong đầu Lan lại hiện ra cảnh Tứ ôm con kia hôn hít như đã từng ôm cô, Lan càng sôi gan, tưởng như chuyện đó đã xảy ra rồi, cô lại đạp cho Tứ một cái thật mạnh, Tứ lại hự một tiếng, la lên:

- “Làm gì zdậy? Điên hả?!”

Lần này Lan không thèm trả lời nhưng thấy cơn giận tạm nguôi, cô trùm mền ngủ. Đến khi nghe đồng hồ reo Lan mới tỉnh dậy, thấy đã mười giờ sáng. Quái lạ, lúc nào cô cũng để bảy giờ, dậy sửa soạn ăn uống cho chồng con rồi đi làm là vừa,

Ai Lấy?

Ông chồng gọi cả bốn đứa con đến, quát mắng, tra hỏi:

- Đứa nào dám lấy tiền trong ví của bố?

Bà vợ nóng ruột, thương con, nên nhận bừa:

- Tôi lấy đấy, sao ông không nghĩ là tôi mà cứ đổ riết cho chúng nó.

- Lấy kiểu này, chắc chắn không phải là bà.

- Tại sao?

- Bởi vì, vẫn còn để lại cho tôi những hai chục!

Bất kiến

- Sao mặt mày sùng tím như vậy?

- Bất kiến . . .

- Ủa, Kiến cắn mà nặng vậy à?

- Không, kiến bò vào váy con nhỏ em

vợ tao.

- Tao mới thò tay vào bắt ... thì bị ...!!!

Cười tí chơi

Định luật mới

Một bọm rượu nói với bạn:

- Tao vừa khám phá ra một định luật mới.

- Định luật gì?

- Tao nhận thấy rằng đứng uống rượu cho say rồi ngồi xuống dễ hơn là ngồi uống rồi đứng dậy.

sao đồng hồ lại reo lúc mười giờ?. Đúng rồi, Tứ sợ cô dậy cùng lúc có thể sẽ theo dõi hẩn, nên hẩn vận cho đồng hồ reo trễ. Sáng nay làm gì hẩn cũng hẹn với con kia đi ăn điểm tâm đây, có thể hẩn đây lúc bảy giờ rủ nhau cho đã rồi tới sở làm cũng còn kịp chán. Lan thấy buồn đến rã rời người. Vậy là Tứ đã phản bội cô thật rồi. Tự nhiên nước mắt trào ra, và cô ngồi khóc. Lan nghĩ đến mấy câu thường hát ru con, trước kia thấy bình thường, bây giờ nghe thảm não quá.

- “Gió đưa bụi chuổi sau hè, anh ham vợ nhỏ bỏ bè con thơ”, “Ví dầu tình bạn muốn thôi, bạn gieo tiếng dữ cho rồi bậu ra”.

Khóc chán, cô điện thoại vào sở làm, báo đi làm trễ vì bệnh phải đi bác sĩ. Công việc của Lan làm tại sở là xếp lại một số hồ sơ cũ, cô làm giờ nào, ngày nào cũng không ai quan tâm, có khi báo nghỉ vài ba hôm cũng không cần người thay thế và cũng chẳng trở ngại gì cho ai cả. Lan đi rửa mặt, cô soi gương thấy mắt mình mọng và đỏ lên. Bỗng cô chú ý đến nhan sắc của mình và tự hỏi có phải con kia đẹp hơn cô hay nó có gì đặc biệt mà quyến rũ được chồng mình? “Hay là nó bỏ bừa?! Kiểu này thì táng gia bại sản ngay”. Cô hoảng sợ với ý nghĩ đó. Buổi sáng yên tĩnh, các con đã đi học từ sáng sớm, chồng đi làm, Lan ít khi phải đối diện với cảnh trống vắng này, vì giờ cô đi làm về cũng là giờ cả nhà đều có mặt, tiếng TV trong phòng các con vọng ra, tiếng nhạc Tứ mở trong phòng khách, và tiếng nổi niêu, chén bát va chạm trong bếp là những âm thanh êm đềm hạnh phúc. Lan bỗng có cảm tưởng sự trống vắng hôm nay là bắt đầu cho những ngày tới tương tự. Biết đâu Tứ lảng nhãng rồi về tìm cách gây gổ, rồi sẽ đưa đến tan vỡ, ly dị. Lan sợ hãi hai tiếng đó. Rồi có thể cô sẽ không được ở trong ngôi nhà này nữa. Lan từng nghe những cặp vợ chồng ly dị, thường người chồng có nhiều tiền hơn, nhất là có con tình nhân hỗ trợ sẽ trả một số tiền cho người vợ ly dị coi như chia của để lấy căn nhà và người vợ phải ra đi. Rồi con kia và Tứ sẽ ôm nhau trên giường của cô, sẽ nấu nướng trong bếp của cô. Ý nghĩ đó làm Lan chỉ muốn

chết quách cho xong, cô lại ngồi khóc tiếp. Nhờ khóc cô bình tĩnh lại và tự trấn an mình “Đàn ông ai mà chẳng lảng nhãng, coi như chơi qua đường, con nào đại ráng chịu, ăn thua người vợ biết giữ chồng hay không?” Nhưng cô không biết giữ chồng cách nào. Lan đọc báo thấy nào là phải dịu dàng, chịu chuộng chồng, nào phải để ý đến bản thân, son phấn, ăn diện cho đẹp, nào là phải quyến rũ, hấp dẫn chồng trong phòng the. Hai tiếng phòng the làm Lan lại tưởng tượng đến chồng và con kia ôm ấp nhau, máu nóng lại xông lên đầu, cô nghiêng rằng “Gian phu dâm phụ, cho chết cả hai”. Bỗng Lan tự hỏi, tại sao mình không mua lấy một khẩu súng, rình theo, hễ thấy hai đứa với nhau mình đến cảnh cáo “Lần sau bắt gặp sẽ bắn chết cả hai”, “Có cho vàng chúng cũng phải khiếp vía”, “Nhưng rủi chúng không khiếp vía thì sao, có dám bắn không?”, “Dám bắn, bắn chết tươi”. Cứ một câu hỏi hiện ra trong đầu Lan thì lập tức có câu trả lời, như thế một lúc thì cô bí lối. Lan thở dài, trang điểm sơ sài và lên xe đi làm. Vừa mệt vừa đói bụng, cô bơ phờ, chỉ muốn nằm lăn ra ngủ giấc nghìn thu cho quên hết sự đời. Chợt cô có sáng kiến cứ giả giọng con kia gọi đến sở làm của Tứ, làm gì hẩn cũng vọt miệng hỏi “Em Hồng, Cúc, Ngọc, Ngà gì đó phải không?”. Thế là cô biết tên đối phương. Lan còn nghĩ ra một sáng kiến nữa là sẽ cho Tứ uống thuốc ngủ, bằng cách hòa thuốc dị ứng vào nước ngọt, Tứ uống vào sẽ ngủ như chết ngay, cô sẽ mặc sức lục lọi bóp của Tứ, người áo xem có mùi nước hoa, tìm có sợi tóc nào, vết son nào không? Khi đã có chứng cứ rõ ràng thì Tứ không có cách nào chối cãi được. Lúc đó Lan sẽ nói thẳng vào mặt Tứ “Nếu không sớm từ nó ra thì tôi sẽ bắn chết cả hai”. Ôi đơn giản thế mà cô nghĩ không ra. Nhưng phải nói trúng tên con kia mới chứng tỏ mình biết hết, đừng hòng chối cãi. Vậy phải giả giọng con kia gọi đến Tứ ngay. Nhưng giọng gì? Bắc, Trung hay Nam? Theo Lan thấy, thái độ con nhỏ kia không phải là của người Bắc, người Bắc ăn nói diêm dăm và rất giữ ý, người Nam bộc trực hơn,

đúng nó là người Nam rồi. Lan quay số, gọi đến số làm của Tứ, giả giọng Nam:

-“Cho gặp anh Tứ ạ!”

-“Tứ tôi nghe đây, xin lỗi, ai ở đầu dây ạ?”

-“Em đây, anh không nhớ à?”

-“Tôi có nghe quen quen, nhưng thực tình chưa nhận ra là ai cả!”

Lan cúp ngay điện thoại, sợ Tứ nhận ra giọng mình, vợ chồng bao nhiêu năm, dù giả giọng, nói tiếp vài câu Tứ sẽ biết ngay. Cô hơi yên tâm, Tứ không tưởng là con kia nên không vọt miệng hỏi tên chứng tỏ cả hai chưa liên hệ nhau nhiều. Nhưng tại sao Tứ vịn đồng hồ cho cô dậy trễ? Nhất định phải có nguyên do. Cô phải cho Tứ ngủ say để tìm cho ra chứng cứ để buộc tội Tứ cố tình cho cô dậy trễ để đi với con kia mà không bị nghi ngờ.

Lan đã lấy lại bình tĩnh. Khi về nhà cô vẫn làm bốn phận thường ngày là chuẩn bị bữa cơm tối và không quên pha sẵn một ly nước ngọt với thuốc dị ứng để khi Tứ uống vào là ngủ say ngay. Hai cô con gái ra than đói bụng, Lan bảo chúng chờ ba về ăn luôn, nhưng đứa lớn nói:

-“Ba gọi về nói sẽ về trễ vì bận việc.”
Cô bảo:

-“Mẹ nấu chưa xong, các con chờ một chút.”

Tuy nói bình tĩnh nhưng cô đã nghi ngờ “Hẹn hò với nhau đi đầu dây, nhưng đừng hòng qua mặt con này.”

Lan gọi ngay điện thoại vào số làm của Tứ, nếu không có Tứ ở đó, tức đã đi với con kia. Nhưng chỉ mới reng một tiếng là đầu dây kia đã nghe Tứ nói:

-“A lô, Tứ nghe đây.”

Lần này cô giả giọng Bắc vì giọng Nam gọi lần trước Tứ nhận không ra:

-“Em đây, anh không nhớ ra em à?”

-“Xin lỗi cô tên gì, tôi không nhận ra.”

-“Anh đoán xem, mới gặp đây mà, người đầu mau quên thế!”

- “Ai hề?”

Lan cúp ngay điện thoại, cô thấy hơi vui vì mưu kế kiểm soát của mình. Nhưng con nhỏ kia là ai? Thân mật đến độ đó thì ôm nhau lúc nào chẳng được. Trong lúc đang suy nghĩ thì cô con gái đưa cho Lan điện thoại:

-“Mẹ, có điện thoại.”

- “A lô Lan đây.”

-“Lan đó hả, mi có biết ai đang gọi mi không?”

- “Ai rứa hề? Nghe như giọng con Tiểu Hoa!”

-“Giỏi lắm, tao qua đây mấy năm mới có được số điện thoại của mi. Răng mi? Làm ăn ra

răng? Nghe nói vợ chồng tụi mi mua nhà rồi hả? Làm chi giàu rứa hề?”

-“Giàu cái khỉ khô chi mi ơi. Thuê nhà cũng trả chừng đó tiền. Chừ mi đang ở mô, tiểu bang mô.”

-“Tụi tao “mu” qua Maryland rồi.” Thế là hai chị đàn bà Huế gặp nhau trên điện thoại, đối đáp nhau linh tinh cả buổi, cứ lú lo như chim, người xứ khác chẳng hiểu được bao nhiêu. Lan và Tiểu Hoa là bạn học lại là hàng xóm, từ trường tiểu học Gia Hội cho đến trường Đồng Khánh đều chung một lớp, lớn lên lấy chồng, các ông chồng cũng là bạn thân với nhau. Thành ra khi có gia đình vẫn cứ rủ nhau đi chợ, ăn quà rong.

-“Tao đâu biết mi ở Virginia, hôm qua ăn đám cưới bên tiểu bang mi, nửa chừng ông xã tao say quá, tao phải đưa về nhà gấp, lúc ra gặp ông xã mi đang đứng hút thuốc. Lúc đầu, tao không biết là ai, sau ổng tới phụ đẩy ông xã tao vô xe mới nhận ra, tụi tao mừng quá. Bữa mô mời cả nhà mi qua tao, lâu quá!”

-“Tao cũng định rứa, nhưng để coi, lâu lâu gọi nhau cũng vui rồi.”

-“Nhưng răng mi biết số điện thoại của tao?”

-“Thì khi hôm ông xã mi cho tao chở ai.”

-“À, tao biết rồi. Mẹ tổ mi. Rứa mà tao tưởng ổng nói chuyện với con mô, tao nổi ghen, tối về tao đập cho ổng mấy đập thất kinh luôn.”

-“Răng ổng không nói cho mi biết?”

-“Rứa mới đáng đời ổng. Say quá, ổng quên. Lúc ra, tao thấy, nhưng đầu biết mi, biết, tao đã chạy tới rồi. Thôi, rứa cái đã hỉ, tao sẽ gọi lại.”

Lan gác điện thoại, quay lại thì Tứ đã đứng sau lưng từ lúc nào rồi.

-“À, hồi hôm đập tôi, nhớ nghe! Tối nay tôi đập lại, hai lần đó nghe!”

Lan mắc cỡ. Ông ni, ăn nói nham nhở.

- “Ly nước cam. Đừng uống nghe, có thuốc độc trong đó.”

-“Cô muốn giết tôi phải không?”

- “Ừ đó!”

Tứ lâu bầu:

-“Có mục vợ ác ôn như vậy thì cũng nên uống ly thuốc độc đó, chết sướng hơn.”

- “Chớ răng ông vịn đồng hồ cho tôi dậy trễ?”

-“Ủa, thấy cô lục đục cả đêm, sợ cô mất ngủ sinh bệnh, tôi phải vịn trễ.”

Lan thở phào, lầm bầm:

-“Giàu tưởng tượng!”

Rồi cô kêu lên:

-“Mấy cha con ra ăn cơm kéo nguội.”

Ghen

Ghen thời thương: Trịnh Dữ Ghen

(Ngụy vương di Sở vương mỹ nhân)

Vua Ngụy tặng vua Sở (Hoài Vương) một mỹ nữ, vua Sở rất yêu thích, Bà Trịnh Dữ biết vua yêu quý người ái phi mới nên cũng rất yêu quý nàng, bà chăm sóc người mỹ nữ rất chu đáo, y phục, nữ trang, vàng bạc thứ nào nàng thích, bà cũng tặng cho, cung thất cùng giường nệm, nàng thích thế nào thì bà trang bị cho thế ấy, bà yêu nàng còn hơn vua yêu nàng nữa, nên cả vua và nàng mỹ nữ đều yêu quý bà.

Vua Sở khen bà Trịnh Dữ:

-Đàn bà ghen tuông là chuyện thường tình. Nàng Trịnh Dữ biết trẫm có ái phi mới, đã không ghen mà còn lo lắng chăm sóc cho, như vậy mới là có lòng trung của bề tôi thờ vua, như vậy mới là kính trọng Trẫm.

Trịnh Dữ biết vua tin mình, một hôm bà bảo với người mỹ nữ rằng:

- Vua yêu vẻ đẹp của em lắm, vua khen khuôn mặt em cái gì cũng đẹp, chỉ ghét cái mũi của em có nét phá tướng, không tốt thôi, như vậy mỗi khi em gặp vua nhớ che mũi đi nhé.

- Nàng ái phi nghe lời, mỗi lần gặp vua thì lấy tay che mũi.

Một hôm Vua hỏi Trịnh Dữ :

- Ái phi mới của Trẫm hề thấy trẫm là che mũi đi, tại sao vậy?

Trịnh Dữ đáp:

- Thiếp rất thân với ái phi của Đại Vương nhưng biết mà không dám nói, sợ Đại Vương không vui.

Vua bảo:

- Nói cho Trẫm biết, cái gì xấu cũng cứ nói đi.

Trịnh Dữ đáp:

- Cơ hồ như, nàng ta không chịu nổi cái hơi thổi của Đại Vương đấy.

Vua Sở nổi giận bảo:

- Nó dám khi quân, thật hỗn láo!

Rồi truyền lệnh bắt nàng đem đi cắt mũi.

Ghen thời mới

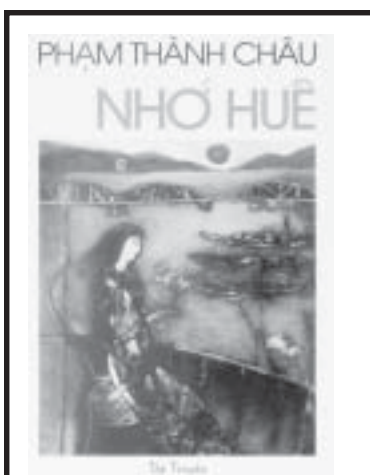
Ngày ấy, Quậy là lính “2 Quân”, tàu về bến, Quậy đưa đào đi dạo phố Bonard, gặp một mỹ nữ, thướt tha yếu điệu, Quậy mắt cứ lăm lét nhìn theo. Cô đào của Quậy ghen, ghen hơn cả Trịnh Dữ cơ đấy, nàng không biết làm sao cho hạ bớt cơn ghen, bèn nghĩ ra “quỷ kế”. Nàng xăm xăm tiến đến níu áo mỹ nữ. Quậy hoảng vía, tưởng rằng tai vạ sắp đến nơi rồi. Nhưng không, nàng chỉ đến làm quen:

- Chị ơi, ông anh của em khen chị đẹp và dễ thương quá, anh em muốn làm quen với chị đây. . . v.v. . .

Sau đó, Quậy “hót” lú lo, rồi cả ba vui vẻ cùng đứng góc đường Pasteur, ăn bò khô gan cháy, uống nước mía Viễn Đông. . .

Vài ngày sau, Quậy có thêm được một cô “đào” nữa . . . cho vui đời . . . “hải-hồ”!. Quý vị thấy chưa? Ghen kiểu mới còn nguy hiểm, dễ chết người, hơn cả kiểu ghen của Trịnh Dữ đấy.

Siêu Quậy siu tâm

Tập truyện ngắn

Nhớ Huế

Thư từ, liên lạc xin gửi về :

Phạm Thành Châu
7004 Beverly Lane
Springfield, VA 22150
Tel: (703)569-0124

Phạm Thành Châu